

Belégzés, kilégzés

Haibuntörténetek
a pillanat átélésének
művészetéhez

Ajánló

Két lélegzetvétel közt az élet lehelete áramlik a lényünkben. Az élet lehelete, rejtélye, misztériuma és csöndje. Hátha ezek a kis haibuntörténetek segítenek majd közelebb kerülni hozzá, és felfedezni a pillanatok mögött meghúzódó csodát. Belégzés, kilégzés.

Ezeket a kis történeteket ajánlom tehát figyelmébe az olvasónak e kötetten keresztül, töprengés, meditálás, elcsendesedés céljából. Talán még a pillanat átélésének művészete is megtörténhet...

© Séra András, A Kolostor Óre, 2020.

www.meditacionk.blogspot.com

Tartalom

A szerzőről – 5.

A parkban – 6.

A téli tó – 7.

Zuhany – 8.

Betakarítás – 9.

Tolmács - 10.

Zarándoklat - 11.

Vasárnap - 12.

Kertvárosi kisvendéglő - 13.

Színház - 14.

Fával dolgozni - 15.

Költözés - 16.

Buszon - 17.

Bankjegy - 18.

Teáscsésze - 19.

Falevelek füstje - 20.

Kávézó - 21.

Hegytetőn - 22.

Tűz - 23.

Szerszámostáska - 24.

A behűtött sör - 25.

Szupermarket - 26.

Zsinagóga – 27.

Az öreg pásztor – 28.

SVÁJC – 29.

Nincs megállás – 30.

Lakkozott tölgyfaajtó – 31.

A szoba – 32.

A halász – 33.

A telek – 34.

A falka – 35.

Gitár – 36.

Erdésház – 37.

Mese - 38.

A szerző utószava - 39.

A szerzőről

Tőzsdei árfolyamokat szemlél, gazdasági jelentéseket olvas, cégeket látogat, befektet, blogot és haikut ír. Építgeti, farigcsálja, csiszolgatja, megéli. A haibun a barátja.

Harmincötéves korában ejtette bűvöletbe a haiku és a haibun csodálatos világa, és az azóta eltelt öt év terméséből tár most az olvasó elé egy kis gyűjteményt.

Két haibun közt Lao-ce, Konfuciusz, a Ji-king, és C.G. Jung küsnacht-i kertjén tűnődik. Bollingen tornyain és a Biblia archaikus világán töpreng, miközben bonsai fákat metszeget, erdei sétákon időzik és szaunákban izzad, hogy aztán friss szellemmel ülhessen vissza gazdasági jelentéseket olvasni.

Így forognak a napok és a világ kerekei egészen addig, amíg egy Ji-king vonal szét nem pattan. Addig is álljon itt néhány haibun.

A parkban

Az elnöknek buknia kell! - és a fiú már nyújtotta is az aprópénzt az újságosnak, aki átadta a friss napilapot, majd a park felé folytatták sétájukat. A lány vékonyka lábával aprókat lépett és a fákat szemlélte. Szép idő volt, nem volt már szükség kabátra.

Azt írják kezdődik a sztrájk a gyárban! Mire vártak eddig?! - háborgott a fiú hangosan a gazdasági rovat hírein. A lány csendben a napfény felé fordította az arcát. Sétájukat az újság ropogós lapjainak hajtogatásával a világ hírei kísérték. És azok kommentálása. A lány egyszer csak megérintette társa vállát, megálltak egy hatalmas lomb alatt, és egy mosoly kíséretében tekintetével felfelé mutatott.

épp hallani a
szirmot a cseresznyefán.
Vagy tán egy madár?

A téli tó

Megfagyott a levegő, ahogy a nagyragadozó megjelent a tónál. Minden állat megérezte a félelmet. Itt ma valamelyikük áldozat lesz. A tápláléklánc csúcsa azért jött le ide a téli tóhoz a hegyekből, mert éhes. Napok óta nem evett. Csendes volt a táj, most azonban különös némaság szállt rá. Lélegzetvisszafojtva figyelték az állatok. A madarak is csendben maradtak. Lassú, puha léptekkel haladt, és magabiztosan nézett körül. Hatalmas fogai közt már érezte a vér, és a friss hús még meleg ízét. Lassan lépdelt, figyelt, hallgatott.

Kacsák tolláról
pergő jeges víz halkan
koppan, megfagyott.

Zuhany

Imádta a reggeli zuhanyzást, különösen így télen. Kint fagyos volt még az idő és sötét, de a hajnali zuhanyrózsa dacolva a dermesztő hideggel, ilyenkor is ontotta magából a forróvizet. A modern kis lámpák erős fénnel töltötték meg a teret. Szinte gőzfürdő kerekedett hamar a fürdőszobában, és alig lehetett látni. Már-már főzte a testét a forró pára.

A víz jólesően folyt le a feje tetejétől a talpáig, bekúszva azokba a kis hajlatokba is, ahol előző este mohó kezek jártak. Rég volt hogy megosztotta valakivel az ágyát.

Megtörölközött, és kezével elsimította a tükör teljesen bepárasodott felületét, hogy megtekintse önmagát. Még mindig vonzó volt. És most boldog. Gyorsan összekészülődött, hiszen rég már volt az is, hogy valakivel megosztotta volna a reggelijét.

Forró pirítás
fölött két kéz összeér,
tavasz érkezik

Betakarítás

Hét bő esztendő után jönni fog hét szűk esztendő. – magyarázta József az álomban látott képek jelentését a Fáraónak.

Kitágult egy pillanatra az idő a teremben, és a jelenlévők elgondolkoztak azon hogy milyen jövő vár rájuk. Hamarosan jön az aratás és a betakarítás. Más szemmel kell ezután tekinteniük a termésre.

A Fáraó tudta hogy az új gondolatok, és az új tervek végrehajtásához új emberre lesz szüksége. Körbenézett a teremben, hogy ki lehet erre alkalmas. Felállt, körbesétált a nagy kőfalak közt, majd tekintete Józsefre szegeződött. Új időszak veszi mától kezdetét.

Izzadt parasztok
dolgoznak a Fáraó
földjén, parancsán.

Tolmács

Egész életében izgulós volt, de most ahogy a nyakkendőjét megkötötte, és közben végignézett önmagán a tükörben, még a lábai is remegni kezdtek. Kivételes nap ez a mai.

Szerette az idegennyelveket. Különösen a távol-keletiek vonzották, ezért is töltötte társaságukban az elmúlt tíz évet. Szótárak, kiadványok, újságok, tanárok, könyvek, utazások. Abban a távoli világban ott kevésbé volt izgulós. Könnyebben el tudott bújni a fegyelmezett és kimért mozdulatok, a régi szokások, és a végtelen illedelmességre törekvő gesztusok között.

A felesége még lesimította válláról az utolsó kis porszemet, szépen elhelyezte a díszsebkendőt férje öltönyében, rámosolygott, és csak annyit mondott: Minden rendben lesz.

Az elnöki konvoj már a ház előtt várta. Életében most először.

Tűző napsütés,
izzadságcsepp szalad ing
alá sietve.

Zarándoklat

Azt mondták bírni fogja, és hogy új emberként tér majd vissza. Arra bizony szükség lesz, hiszen élete delén most válaszút elé érkezett.

Új zoknikat csomagolt, mert a hosszú távnak nem mert nekivágni a régiekkel. A lábának is szüksége lesz minden segítségre. Néhány pár új és kényelmes zokni, magasszárú erős bakancs, formás kulacs, térkép, füzet a szállásokról, és végül pedig maga a hit. Hogy új emberré válik.

Próbálgatta a kölcsönkapott iránytűt, és még néhány technikai eszközt, amiről nem is nagyon tudta hogy mik azok. De azt mondták hogy hasznát fogja venni. Új, kényelmes dzseki, kis sapka, vékony turista szótár, hogy ne foglaljon el sok helyet. Kis csomag, nagy csomag, zsebek, táskák, tasakok. Sorra tapogatta mindet, majd keresztet vetett mielőtt kilépett a turistaház ajtaján, hogy elinduljon a hegyen.

Már az első lépéseknél nyomást érzett a lábánál. Tudta hogy az új ruhák és felszerelés közt az egyetlen régi dolog az, ami most kényelmetlenül nyomja. A lakáskulcsa. Zsebében a nagy kulcscsomó. Élete összes helyszínének, és a lakásnak is a kulcsa. Onnan indult, és oda is fog visszatérni a zarándoklat után. De ki fog ajtót nyitni?

Tavaszi fecskék
hallgatják a zarándok
fáradt sóhaját

Vasárnap

A komornyik meghajolt és beengedte az elegáns hölgyet a házba. A tea már be volt készítve a szalonba, úgy, ahogy minden héten vasárnap délelőtt. A ház még üres volt, csak a személyzet készülődött az ebédhez. A méltóságos úr azonban hamarosan itt lesz.

A vasárnapok diszkréten és csöndben teltek a hatalmas épületben. Különösen mióta özvegyé vált a méltóságos úr. Azóta nem hagyott ki egyetlen vasárnapi misét sem. És azóta a diszkrét teázások is sűrűbbé váltak.

Tavaszi dalt rejt
egy teáscsésze, és az
aggastyán szíve

Kertvárosi kisvendéglő

Alig észrevehető az idős úr öltönyének jobb minősége a teraszon ücsörgő többi vendéghez képest. Akik a belvárosban csináltatják a méretre szabott elegáns öltönyeiket, azok szeme észreveszi a különbséget, de itt a kertvárosi kisvendéglő teraszán nem ilyenek az emberek. A piros kockás abroszok fölött mindenki el van foglalva a húslevessel, és az aznapi menüvel.

A hivatali sofőr ritkán fuvarozza ide az idős urat a belvárosból, talán évente egyszer vagy kétszer, és akkor is diszkréten az autóban marad. A kerthelyiség fölött a hatalmas fák lombja tavaszi pompájukban tündökölnék, alattuk pedig szolidan húzódnak meg a szerelmespárok, ráérős művészek, kisnyugdíjasok, vagy éppen befolyásos politikusok.

Az elegáns öltöny lekerül az idős úrról, és könnyedén a szék támlájára helyezi. Az asztal túloldalán a szemközti szék még üres, ahogy az ebédre váró gyomra, és az öltönyének belső zsebe is. Hamarosan azonban minden megváltozik, megtelik élettel. Megérkezik majd az illető akire vár, és helyet foglal a szemközti széken, a pincér hozni fogja a levest, és az öltöny belső zsebébe pedig egy vastag boríték kerül. Minden megy a maga útján. Választási év van, és nem mindegy hogy ki lesz a polgármester.

Tavaszt köszönt a
szolga, a király, és a
ravasz kincstárnok

Színház

Hatalmas tapsvihar zárta az előadást a színházban. Hosszú percekig tartó ütemes vastaps, lenyűgözött nézők az elegáns székekben, és meghatott szereplők a színpadon. Egymás után hajoltak meg a színészek, és hálásan fogadták a tapsot. Mindenki elégedetten nyugtázta az előadást, és a nézők lassan elindultak a ruhatárba a kabátjukért.

Türelmes sorbanállás, parfümillat, halk csevej, és egymás után érkeztek a pult mögül a kalapok, a díszes sálak és a télikabátok. Szelid hóesés, és a város gyönyörű fényei köszöntötték a színházból távozókat az utcán.

Amikor az utolsó kabátot is kiadta az idős ruhatáros hölgy, kicsit fáradtan megígazította blúzáát, és a falon lévő tükörbe, épp csak belepillantva, még ellenőrizte őszülő tincseit hogy rendben vannak-e. A régi emlékekben elmerülve egy pillanatra megérintette a szüleitől kapott fülbevalót, azt, amit színházi estéken mindig viselt, majd sietve elindult a színészöltöző folyosóján. Halkan kopogott a *főszereplő* feliratú ajtón, és az invitálás után be is lépett. Egy pillanatig csak álltak szemben, mosolyogtak, aztán egy hosszú ölelés volt a köszöntés. Egymás karjaiban a színésznő az idős hölgy fülébe súgta: Köszönöm anya!

Hópelyhek szállnak
a színházra, ütemes
tapsra érkeztek

Fával dolgozni

Jó híre volt a környéken, tudták hogy ért a fához. Precízen dolgozik, és időre készen van az öreg iparosmester. Mostanában egyre több megrendelés érkezett a városból.

Fáradt öreg karjai még elbírták a nagyobb gerendákat is. Behúzta őket a raktárba, végigsimított kezét a fa kérges felületén, megszagolta, tudta hogy kiváló erdőből való. Az ilyenekkel lehet jól dolgozni. Mostanában egyre több megrendelés érkezett a városból, mert zavargások vannak. Morog is miattuk, de a munkáját időre elvégzi. Most viszont sietős lesz, egész nap dolgoznia kell. Nagy kereszteteket készít az ítéltvégrehajtáshoz, amit Kajafás emberei rendeltek meg. Iparkodnia kell, mert holnap is szükség lesz néhányra.

Szeme alaposan körbetekintett a raktárban fekvő, egymásra rakott fákon, miközben magában dohogott a felbolydult világon: Ma már bárki beszélhet itt össze-vissza bármit, és lázadást is szíthat az emberek közt? Méghogy, ő a Megváltó?!

Kettő nagyobb, erős gerendát választott.

Tavaszi napon
vérfolt szárad gerendán,
bőrön egyaránt

Költözés

Fütyörészve érkeztek a költöztetők a kellemes tavaszi reggelen. A teherautót leparkolták, a dobozok pedig szépen precízen, egymásra téve várták őket a lakásban.

Kedvelték a pontos csomagolást, mert segítette a munkájukat. Látszott a bútorok kiürítésén, a ruhák és a könyvek bedobozolásán hogy gondos kezek intézték. Így aztán vidáman és gyorsan haladt a munka. A költöztetők rutinos mozdulattal pakoltak. Úgy tervezték hogy délután már indulnak is, hiszen hosszú út vár rájuk.

Új várost és új életet hozott az idei tavasz. A dobozokat és az új lakást is gondos kezek intézték. Ahogy a temetést is.

Cseresznyevirág
szirma hull a magányos
madár lábához

Buszon

Percre pontosan minden hajnalban ugyanaz a koszos, régi kopott busz érkezett a megállóba az utasokért. Dolgozni mentek mindannyian a gyárba.

A napfény első sugarainak melegségével és tisztaságával ért fel a buszsofőr kedves köszöntése. Szép jó reggelt! Hogy vannak? Üdvözölte mosolyogva az utasokat a frissen vasalt ingjében. Sohasem volt borostás, sohasem volt mogorva. Mindenkihez volt egy kedves szava, még így a kora hajnali órákban is.

Egyik nap aztán késett a busz, és a sofőr is más volt. Arcszesz illat helyett cigarettafüst, köszöntés helyett sértődött morgás. Érezhetően más volt így reggel, más volt az utazás. Ez történt a következő nap is, utána is, és utána is.

Hiányzott a frissen vasalt ing látványa, és a kedves köszöntés hatása. Megváltoztak a reggelek, de nem csak a buszon, hanem a megállóban is. Egyre többször elevenítették fel a régi hangulatot az utasok, és hangzott el már a busz érkezése előtt a megállóban, csak úgy maguk közt: Szép jó reggelt! Hogy vannak?

És voltak akik mosolyogtak, már így a kora reggeli órákban is.

Az őszi hajnal
üdvözölte a buszt és
az utasait

Bankjegy

A táborozáshoz kívánta megvenni a vonatjegyet, amikor átnyújtotta a fiatal lány a pénzt a pályaudvaron. Könnyű nyári rövidnadrág, napszemüveg hetykén feltolva a hajba, hátizsák, rágógumizás és kuncogás. Az idős pénztáros hölgy ahogy végigtekintett a lányon, a saját fiatalságát juttatta eszébe. Aztán átvette a bankjegyet, odapillantott a pénzre, és ránehezedett az idő múlása.

Nem a legnagyobb címletű bankjegy volt, de majdnem, és pont kijött belőle egy vonatjegy ára, oda a távoli tóhoz, a nyári táborig. A pénzre nézett, amely aztán örvényként szippantotta be a múltba. Nem sokkal lehetett idősebb az előtte álló, napszemüveges fiatal hetyke lánytól, amikor elkezdett a pályaudvaron dolgozni a pénztárban. És pont ennyi volt akkor egy havi fizetése. Pont ennyi, mint most ennek a vonatjegynek az ára. Vajon az évek múltak el gyorsan, vagy a pénz értéke romlott sűrűtő tempóban?

Kellemes utazást kívánok! – adta át a vonatjegyet. A lány villámozdulatokkal súlyesztette el a hátitáskába, megigazította a napszemüveget a hajában, aztán széleseben el is tűnt, mintha ott sem lett volna.

Kellemes utazást... és hosszú forró, szerelmes nyarat... mondta még halkan, picit mosolyogva, csak úgy maga elé a pénztáros hölgy, majd beletűrt a hajába. Ahogy régen. Csak úgy, hetykén.

Tűző napon fák
futnak vonatablakon,
virág egy kézben

Teáscsésze

Azóta imádta a frissen főzött tea illatát, amióta kislányként az édesapja minden reggel behozta szobájába a forró italt. Azóta felnőtt, de az íze és illata erősen megmaradt benne. Most már ő főzte mások teáját, és a lehető leggondosabban, a legnagyobb odafigyeléssel készítette.

Precízen főzte, ahogy az édesapja is csinálta. Megszűrte rendesen, hogy ne legyen zavaros. Fontos volt a hőmérséklet is, hogy mindenképpen forró legyen. A csésze és a kanalak pedig tökéletesen tiszták. És mindig odakészítve mellé a cukor, a méz, tej, citrom, ki milyen módon szerette. És néhány keksz. Szinte szertartást csinált belőle hogy precíz pontossággal helyezze el a tálcán a teázáshoz szükséges apró kellékeket. Amikor összekészített mindent, még elsimította gyönyörű gesztenyebarna hajának kiugró tincseit, megigazította a frissen vasalt blúzáát, és elindult a folyosón.

Határozottan lépkedett, és ahogy haladt teljesen beborította a friss tea illata a folyosót. Ahogy az ajtóhoz ért, picit megremegett a keze, és egészen halk, csillingelő kis hangot adtak a csészek ahogy egymáshoz koccantak. Mély lélegzetet vett, és lenyomta a kilincset. Mindig összeszorult a gyomra, amikor a Führer szobájába belépett.

Téli hadjárat
sorsa a térkép fölött,
teát szürcsölnek

Falevelek füstje

Szerette az őszt és megnyugtatta a falevelek füstje. Nagy volt a kertje és órákig tartott mire összeszedte a lehullott faleveleket, de nem bánta. Szívesen csinálta ezt már hosszú évek óta az öregúr, újra és újra, minden ősszel. A szomszédai inkább komposztáltak, de őt megnyugtatta a falevelek füstje.

Egész héten a munkahelyén dolgozott, így aztán a hétvégi kertmunka otthon a kedvére való volt. Várta már a telet is, hogy a felhasználott száraz fával begyűjtson majd a kandallóba, és csöndesen merengjen a tűzbe. De egyelőre még a falevelekkel kellett végeznie. Rengeteg volt, hosszú órákig fog füstölni. Talán még az éjszakába is belenyúlik majd. Nem bánja, mert hétköznapi úgyszincs rá ideje. Sok a munka.

Azt hitte, ahogy idősödik, kevesebb lesz majd a feladata, de nem így történt, hanem ellenkezőleg. Mintha évről-évre egyre többet dolgozna. De nem bánta. A munkát valakinek úgyszincs el kell végeznie. A hétvégék maradtak meg tehát a kertben. A hétköznapiok pedig bent a városban, a krematóriumban.

Őszi füst jelzi
falevelek búcsúját,
néma gereblye.

Kávézó

Elhalt a társalgás, amint meghallották hogy a kormányzópártra szavazott. A kerek kis asztal körül hirtelen minden szempár rá szegeződött. Évtizedek óta nem látta egymást a korábban együtt felnövő öt fős társaság. Konyak, kávé, és cigaretta mellett vidáman nevettek a régi történeteken, most pedig egy pillanat alatt megfagyott a levegő. Kérdőn tekintettek rá az asztal körül.

Nyugi, csak vicceltem. – Óvatosan nézett körbe, majd gyorsan belekortyolt az italába. Izgulós volt régen is, és nem tudta levetkőzni ezt a szokását. Lefagyva meredtek rá a szempárok a konyakos poharak fölött, aztán mintegy varázsütésre, egy pillanat alatt óriási röhögésbe kezdett ismét a társaság. Egymás hátát veregették, koccintottak, nevetgéltek tovább. Ő egy kicsit még mindig izgult, hevesen dobogott a szíve. Mert tényleg a kormánypártra szavazott.

Mit tehetett volna? Lakáshitele volt, a hivatalban dolgozott, ráadásul előléptetésre várt.

Hosszú búcsúzkodások után vették a kabátjukat, és szépen lassan maguk mögött hagyták a füstös kávézót. Megígérték egymásnak hogy jövőre is találkoznak, aztán szétszéledtek a város különböző irányába. Az utolsó kézfogásnál egy fáradt tekintet együttérzően mondta még neki:

Nyugi, sajnós én is. A gyerekek, meg az egyetem. Hisz, tudod...

Orgonavirág
üdvözli a királyt, és
fáradt szolgáját.

Hegytetőn

Nem tudott aludni, csak a plafont nézte, a kinti éjszakai hóesésre gondolt, meg a nem létező térerőre. Elment az áram, térerő sincs, és megállás nélkül havazik. A hegy tetején rekedt egy kis menedékházban. Lehet hogy tényleg jobb választás lett volna a biciklitúra.

Egyedül akart maradni, távol végre az irodától. Még ha csak egy hétvégére is. Megkapta. Most csak nézte a plafont és azon gondolkodott hogy, reggel vajon ki tudja-e majd nyitni az ajtót. Erősen havazott és a hideg szél süvítő hangja zúgott a kopottas épület gerendái közt. Egyedül volt fent a hegytetőn.

Ha reggel nem tudja kinyitni az ajtót, a térerő sem tér vissza, hogyan jut el az irodába időre? Várják a mappák, a prezentációk, a levelek és a telefonok. Ha nem megy vissza, vajon kinek fog hiányozni?

Az igazgatóhelyettes biztos hiányolná. Talán a HR-en is. Meg a marketing osztály is, hiszen nekik is be szokott segíteni. Esetleg a büfében is kérdezősködnének róla. Most ahogy nézte a plafont és jobban belegondolt, rájött hogy egész sok ember hiányolná. Jó munkaerő, valószínű sok embernek hiányozna az irodában. Na de, az irodán kívül?

Végső hópihe
is megérkezett, hegyről
lavina indul

Tűz

Az öreg brahmin tűzszerertartáshoz készülődött a falu szélén. Idejártak mióta csak az eszüket tudták, hogy áldozati tüzet mutassanak be az isteneknek a következő év, és a jó termés érdekében. Így tették most is.

Segítői csöndesen serénykedtek. Előkészítették a fát a tűzhöz, a színes virágokat a eseményhez, az illatos füstölőket, és az egyéb kellékeket is. A brahmin már meditációba mélyedt, hogy a teljes figyelmével összpontosítani tudjon majd a mantrákra és a szer-tartásra.

A segítők elrendeztek mindent, majd leültek a számukra kijelölt helyen és tekintetüket a brahminra helyezték. Ő lassan kinyitotta a szemét, tudatát összerendezte, és felelősségének teljes tudatában bólintott. Készen állt. Indulhatnak tehát az sms-ek és emailek, jöhetnek az emberek.

Újévi tűztől
kér az ima áldást,
telefon hallgat.

Szerszámostáska

Kedvelték a környéken, mert mindenkivel jól elbeszélgetett, és szinte mindent meg tudott szerelni. Ahogy végiggurult az öreg furgonjával a kertvárosi fák lombja alatt, leparkolt, és kezében a szerszámostáskájával elindult a kapuhoz, a házban lévők már tudták hogy megnyugtatóan ki lesz javítva a problémájuk.

Eltört vízcsövek, lifegő kilincsek, kiégett villanykörték, vagy a kerti slagok rejtélyes problémái mind-mind javításra kerültek. Vagy ideiglenesen, vagy véglegesen. Ha nagyobb nehézséggel találkozott, azt is megnyugtatóan kezelte, hogy addig rendben legyen amíg egy speciális szerelő ki nem ér. A kisebb ügyeket pedig mindig megoldotta. Régóta ismerték, kedvelték és szerették. A környékhez tartozott. Reggeltől estig járta a címeket. Javított és szerelt a kertekben, nappalikban, a fürdőszobákban és garázsokban. Csak egy helyen találkozott megoldhatatlan nehézséggel.

Ahogy véget ért a nap és elindult hazafelé, az öreg furgonban nagyot sóhajtott, mert belátta hogy ott már nem tudja megjavítani a dolgokat. A felesége várta otthon.

Őszi viharok
mosták el az erdei
útjelző táblát

A behűtött sör

Taxisofőrként sok emberrel találkozott a nagyvárosban. Hozta-vitte az utasokat a reptér, a szálloda, a temető, a templom, a kórház és a sportpálya között. Sok-sok utas, és rengeteg történet.

Meghallgatott mindenkit türelmesen. Sokszor kapott borravalót, kedvelték a törzsutasok. Az autója tiszta volt, a modora illedelmes, és biztonságosan is vezetett.

Heti hat napot dolgozott, és már rég nem számolta a megtett kilométereket. Késő este járt haza a munkából. Csak egy behűtött sör várta. Lehúzta a cipőjét, lábát feltette a díványra, kinyitotta a hideg sört, kortyolt belőle, majd egy nagyot sóhajtott. Valakinek most ő is szívesen elmesélte volna, hogy mi történt vele aznap.

Nyári éjszakán
egy magányos sörnyitót
holdfény simogat

Szupermarket

Villámokat szórt a szemével az édességpult mellett az asszony, amikor meglátta hogy a fiatal kis hölgy leemeli a pultról azt az utolsó csokoládét, amit kinézett magának. Villámokat szórt a szeme, hiszen az unokájának vinné, de nem tudott olyan gyorsan odaszaladni a csokoládéhoz, ahogy a fiatal hölgy odaért. Tolongás volt, tömeg és idegesség.

Hagyja ott, az nekem kell! – Tört fel a furcsa visító hang belőle. Estére már egyre türelmetlenebbek voltak az emberek. A könyökök egyre sűrűbben értek egymáshoz, elkezdtek türelmetlenül lökdösődni is, a bevásárlókocsik fémes csattanó hanggal egyre többször ütődtek egymáshoz. A biztonsági őrök feszülten figyeltek, és magukban azon imádkoztak hogy záróra előtt még ezt az utolsó órát bírják ki az emberek komolyabb balhé nélkül.

Púposan meg voltak rakva a kosarak. Játékok, édességek, sütemények, likőrök, és mindenféle finomság. A légkondicionáló szorgos munkája ellenére is már sokan izzadtak. A stressztől, az idegességtől, a türelmetlenségtől. A pénztárnál hosszú sor állt. Meg lett mondva a pénztárosoknak reggel, hogy ma különösen kedvesek legyenek a vevőkkel. De így estére már ők is elfáradtak, és szinte már csapkodták az árukat a pulton, türelmetlenül beszéltek a vásárlókkal, és legszivesebben nyársa húzták volna az összes vásárlót. Elfogyott már az erejük és a türelmük estére nekik is. A holnapot várták már csak, amikor szabadnap lesz. Jön a karácsony, és a szeretet ünnepe.

A havas balta
lendül fenyőerdőben,
karácsonyt köszönt

Zsinagóga

Az izzasztó melegben már árnyékot vetnek az új falak. Tégláról téglára rakták a hosszú hónapok alatt. Gondos szemek kísérték, szakértő kezek építették. Homokot hordanak, köveket pakolnak, napestig tart a munka. Most még a tervezők és a munkások sűrögnek, azonban hamarosan átadják helyüket a Tekercseknek.

nyári napsütés,
kőművesek énekén,
rabbi őrködik

Az öreg pásztor

Az öreg olasz pásztor nem vágyott már sokra. Lassan vége a nyárnak, és az Alpok meredek kaszálóján várja még a munka. Be kell gyűjteni a szénát télre. Úgy, ahogy mindig is tette.

Az évek elmorzsozták az ambíciókat, az öreg pásztor nem vágyott már sokra. Csendesen szemlélte csupán a hegyet, a békésen legelésző teheneket, és örült annak ha az időjárás kegyes. Örült annak ha a hegy nyugodt, a legelő dús, és valamelyik tehene egy kis borjút ellett.

Délutánra nem hagyott már sok munkát. Azt mondta az a szemlélődés ideje. Nézte a kaszálót, a békésen kérődző teheneket, és ahogy lejjebb ment a nap, tekintetét a hegy csúcsára emelte. Azt figyelte. Odateszegette tekintetét, ahol a hegycsúcs találkozott az éggel. Ilyenkor becsukta a szemét és nagyot sóhajtott. Az évek elmorzsozták az ambíciókat, és az öreg pásztor nem vágyott már sokra. Csendesen szemlélte csupán a szénabálát, a békésen alvó teheneket, és a hegyet.

Szieszta előtt
tál spagetti és kávé
hosszú nyár esték

megj: Ez az írás a NapútOnline művészeti portál 2019-es haiku/haibun pályázatának kiírása kapcsán került publikálásra a portál kiadványai közül a XXI. évfolyam 02. számában.

SVÁJC

A temető kiürült, hazaindultak az emberek. A távoli rokonokat megrázta a gyász, és ismét megbabonázták a hegyek. Svájc nyáron is szép.

Csendesen suhannak az autók a szerpentinén. A város már egyre távolabb. Szípgáz, merengés, fájdalmas a hiány, nehéz ma a létezés. Hogy történhetett mindez? Hiszen annyi terve volt még. A nyugdíj arrébb, és stabil karrier a cégnél. Miért pont ő, miért? Az autó megáll, és a hegytetőről egy szomorú szempár visszanéz. Innen fönről még rejtélyesebb az élet, és a létezés. Honnan, hová, meddig és miért?

Hatalmas íróasztala volt fából, csillogó lakkozással. Fiókjaiban iratok. Ügyfelek mappái, történetek és vagyonok. Sokan bíztak benne. Csendes volt, precíz és megbízható, akár a svájci órák. És azt hitték örök. Hogy mindig itt lesz, ahogy a hegyek. Pedig nem. Holnaptól már csupán egy fénykép, és néhány szép emlék.

Hegyek mögött szél,
fuvallat indul Genfből,
halk e nyári szél

Nincs megállás

Üvöltés hasít a forró sivatag közepébe. Izzadt lábak tapossák a homokot, kérges kezük fogja a szerszámot. Üvöltés újra és újra, ütemesen. Lassan haladnak, fáradtan, egykedvűen. Magasan izzik a nap, messze még az este. A kövek mögött apró szkarabeuszok rejtőznek. Nincs megállás, nincs választás, csak az üvöltés, és a haladás. Száll a por, megfeszülnek az izmok, és élesen csattan az ostor.

Forró napsütés,
de jó volna egy korty víz,
piramis épül

Lakkozott tölgyfaajtó

A tábornok lesöpörte a havat a vállán lévő csillagokról, mielőtt belépett a miniszter hivatalába. A hatalmas épület ajtói kötelezően megnyíltak és mutatták az utat. A százéves falak közt most súlyos kérdések várták. A széles lépcsőn felfelé haladva csak a cipők sarkának kopogása törte meg a csendet. A csillagok díszesen ragyogtak. A hosszú évek óta mellette szolgáló kíséret vette csak észre hogy, most mintha egy kicsit lassabban mennének. Most nem abban a mindent elsöprő, lendületes és ellentmondást nem tűrő tempóban haladnak, ami mindig is jellemző volt a tábornokra. Most nem voltak lendületesek, és kerülték egymás tekintetét. Csakis a lépcsőre koncentráltak. Fokról fokra haladtak az elkerülhetetlen felé.

A hűvös folyosón szigorú és diadalmas elődök festményei tekintettek rájuk vádlón, kérdőn. És már csak néhány lépésnyire voltak a hatalmas, lakkozott tölgyfaajtótól. Attól, amelyik csendesen nyílik, és mögötte felteszik majd a tábornoknak a megkerülhetetlen kérdést. Ma mindannyiuk élete megváltozik.

A tábornok a szája szélére lógó bajuszának hosszabb szőrszálaiba harapott, ahogy közeledtek a folyosó végéhez. Halkan sercegett a foga a megőszült kemény szőrszálakon. A cipők sarkai már egészen lassan kopogtak, mintha a csillagok sem ragyogtak volna már annyira, és végül megálltak. Most először egy pillanatra egymás szemébe nézett a kíséret. A tábornok alig észrevehetően bólintott. Szemeivel mintha a fiaitól búcsúzott volna, és egy alig hallható sóhajtás kíséretében lenyomta a rézkilincset.

Imára gyűlnek
a templomi asszonyok
háború után

A szoba

Az utolsó korty kávé is felhőrpintette, fizetett, majd a napszemüvegét felvéve hagyta el a teraszt. Hosszú órákat ült ott a kávé, az ásványvíz, és a napilapok mellett. Várakozott. Most azonban jelzés jött, így aztán magabiztosan haladt át a téren. Gyorsította lépteit, galambok röptek szét. Nyári zivaj hangja hallatszott, turisták fotózkodtak, szökőkútban víz csobogott. Csak ő látta a jelet, csak neki szólt, tudta hogy indulhat. Pontban kettőkor a kávézóval szemközti házban, egy bizonyos ablakon.

Gyorsította lépteit, egyre türelmetlenebb volt. Elhaladt a pék, aztán egy másik kávézó, és az újságos mellett. Nemcsak a léptei, hanem a fantáziája is meglódult. Micsoda délután lesz ez! Egész héten erre várt, majd aztán a kávézó teraszán még néhány órát. És megjött a jel. Pontban kettőkor a szemközti házban, azon a bizonyos ablakon egy finom női kéz a függönyt behúzta. Indulhatott.

Hőségben ajtó
nyílik, hűvös szobában
ruhák a földön

A halász

Év végéhez közeledve egyre hűvösebbek már a napok a kis halászfaluban. Megszokta a hajnali kelést az öreg. Bebújt a vastag garbójába, megitta a kávé, csizma, kabát, sapka, és már indult is a csónakhoz. Közel lakott a parthoz, nem kellett messzire mennie. Megfontoltan lépkedett az apró kavicsokon, és a felszereléseire gondolt. Hálók, ládák, kötelek. Sorra vette őket, tudta hogy ott van minden a hajón. Pontosan a helyükön. Hosszú évek óta precízen bánt velük, de máától még jobban oda fog figyelni rájuk. Szükség lesz rá.

Közeledett a csónakhoz, és közben eldöntötte hogy ma tovább lesz kint a vízen. És holnap is. És azután is. Jobban vigyáz a hajóra, a felszereléseire, és önmagára, mert máától több halra lesz szükség. Öreg már, de jól bírja a munkát. Kevesebb rum, több kávé, és több hal. Menni fog ez. Muszáj. Hiszen tegnap tudta meg, hogy hamarosan férjhez adja egyetlen lányát.

A nyári násznép
emeli poharát a
halász lányára

A telek

Győzelmet hozott a tavasz, a bíró a közösség javára döntött. Évekig húzódó pereskedés végére tett pontot. Régi sebek szakadtak fel, ősök szelleme kísértet, kulturális szakadékok nyíltak meg. Az idei tavasz végre enyhülést hozott, a telek a közösség jogos tulajdonába került.

Kilépett a bíróság hatalmas kőépületéből, és egy különös imát mormolt a nap felé fordulva. A győzelem boldog tudatával indult haza a tavaszi napon. Kopottas zakóját az ujjával tartva, a vállán át a hátára dobta, másik kezével a hátul copfba fogott hosszú fekete haját végigsimította, és mosolyogva, elégedetten haladt a járdán. Mellette szerelmespárok, biciklisek, buszmegállóban várakozók, mind-mind bólintottak, ahogy elhaladt mellettük. Ismerték, és tudták hogy igaza volt. Tisztelték a küzdelmét.

Befordult a kis utcába, a házához ért, ajtót nyitott és bement a dolgozószobába. Oda, ahol az emlékeit és az ereklyéit őrzi. Kinyitotta a nagy üvegajtós szekrényt, kivett egy hosszú szárú régi pipát, és a bőrből készült fejdísz, amin díszes madártollak voltak. Óvatosan a fejére tette és a tükör elé állt. Belenézett, és maga mögött látta az őseit. Ott állt mögötte az egész törzs, apja, anyja, és az öreg nagyapja, akié a tollas fejdísz volt.

Tavaszi szellő
hozott hírt a sátorba,
törzsfőnök hallgat

A falka

Az év utolsó napján a felhőkarcoló tetején egyedül, és egy pohár pezsgővel búcsúztatta a naplementét. Egy gazdasági birodalom csúcsán állt, és a város a lábai előtt hevert. Övé volt a legmagasabb felhőkarcoló a városban, az ő cége volt a legnagyobb adófizető. Sokan köszöntek előre, ha meglátták. A szerződést azonban aláírta, és az újév első napjától másé lesz már mindez.

Nagyot kortyolt a pezsgőből, búcsúzott a látványtól, és a tetőre nyíló ajtón át visszament az épületbe. Néhány lépcsőforduló után megnyomta a lifthívó gombját. Pár perc, és kívül lesz már az épületen. Egyedül lépett a liftbe, majd elindult lefelé. Csendben suhant, alig hallhatóan. Több tucat emelet, sok-sok év, rengeteg emlék. Újságos fiúként kezdte amikor a városba jött, és ma az ő cége tudósítja a környéket az eseményekről. A hírek ura lett ő. A lift a földszintre ért. Kezet szorított még a recepciósokkal és az örökkel. Néhány búcsúzó mondat és jókívánságok. Mindig értett az emberek nyelvén.

Elegáns sáljával a nyakában indult a kijárat felé. Már csak néhány lépés. Hatalmas forgóajtóba be, majd ki, és már meg is csapta arcát a hideg téli szél. Nyílik a limuzinajtó, hátul vár rá a bőrülés, még egyszer visszanéz, és a kocsit halkan elindul.

Várjon! - szól a sofőrnek, miközben még mindig visszafelé tekint. Az ablakot lehúzza és magához inti a sarkon álldogáló újságáros srácot. Egy lapot kér, a szilveszteri különkiadást. Jókor borralalóval fizet, mélyen a fiú szemébe néz, boldog új évet kíván, és sok szerencsét.

Vén oroszlánra
támadt a dühös falka,
havazás, magány

Gitár

Feszítenie kellett még a gitár alsó húrján, hogy tökéletesen szóljon a tavaszi éjszakában. Pengette, hallgatta, finomította. A gitár kész, és mámoros szívvel indult el hogy szerenádot adjon a tökéletes lánynak. A föld felett lebegve haladt utcáról utcára a kisvárosban, közben izgatottan dúdolta a dalt. Három hete erre készült. Közeledett az utcához és szíve egyre hevesebben vert. Csak nehogy sok járókelő legyen. Csak hallatsszon fel az a gitár az emeletre is. Csók lesz? Ki tudja. Már a lába is remegett, amit izgalmaiban egyre gyorsabban szedett. A sarkon befordult, megállt, és felnézett az emeletre. Járókelők nem voltak. Itt az idő.

Szíve majd kiugrott a helyéről, szédült, és a föld is megnyílni készült alatta. Semmi sem számít, gyerünk! Lefogta a gitár húrjait, megpendítette őket, és az első hangok megjelenésével minden izgalma elmúlt. A szemét becsukta, és csak pengette és pengette a begyakorolt dallamot. Nemcsak az emeletig ért fel, hanem az egész utcát betérítette a zene. Mint a levegőben úszó virágillat. Teljes lényét átjárta a gitár hangja, és tudta hogy két-három ritmus után indulnia kell a szövegnek. A szeme még mindig csukva, de torkában már ott volt a szerelmi vallomás dala. Három, kettő, egy, és már kezdte is az éneket. A gitár tökéletesen szólt az éjszakában, a hangjával együtt, mintegy táncolva perdültek fel az emeleti ablakig, és körbe az utcákon a fák körül, a házak udvarára is beköszönve, a világot simogatva. A csendes tavaszi éjszaka megtelt szerelemmel.

Lámpa gyulladt, függöny félre, ablak nyílik. A gitárhúrok bátran pengenek, az ének szerelmesen száll, a fiatal szív nagyot dobban. Ablakot jól kitárják, és egy álmos krákogás kíséretében, mélyen döngő hang szól le az utcára: Elutaztak!

A tavaszi hold
visszhangozza a gitár
szerelmes dalát

Erdésház

Facsemeték köszöntik a tavaszi reggelt az erdészház udvarán a teherautók platójáról. Ott vannak már az erdészek is, érkeznek a munkások, kicsit távolabb a háztól pedig madárcsicsergés biztatja a készülődést. Szerszámok, kabátok, kulacsok, szendvicsek, és erdei áldások kerülnek elő a tapasztalt társaság pakolása közben. Nagy ünnep a mai, megújul az erdő. Új lakókat fog köszönteni.

Elindulnak a teherautók, és az erdő állatai tisztas távolból követik figyelmükkel. Egész nap folyik a munka. Ásás, pakolás, ültetés, igazgatás, tereprendezés, hümmögés, nevetés, koccintás, falatozás, kacagás, és hálás kézfogás. Mintha az erdő is mosolyogna. Mindenki elégedett.

A lenyugvó nap kíséretében pöfögnek vissza a teherautók az erdészházhoz. Jóleső fáradtsággal fogadja a társaság a vacsorát. Kiszáradt, kérges öreg fahasábok lobogtatják a kandalló lángját és köszöntik az éjszakát.

Tavaszi rügyek
hallgatják az erdészház
vidám dalait

Mese

A takaró alatt megbújó apró fölcimpák izgatottan várták hogy ma este is hallhassák végre a sárkány üvöltését, a manók kuncogását, és a legkisebb vándor okos kérdéseit. A sarokban lévő fotelben pedig kinyílt a mesekönyv.

A nagylámpa fényei elhalványodtak a gyerekszobában, és csak a fotel mellett pislákoló kíváncsian egy apró olvasólámpa. A frissen mosott ágynemű illata még belengte a szobát, utcazaj nem volt már, és a konyhából is csendesség áradt. Így aztán útjára indultak a sárkányok. Magasan lebegtek fent az égben, világokon repültek át, tüzet okádtak, falvakat perzseltek fel, manókkal küzdöttek, és vándorok siettek sürgős dolgukra a kerek erdőben. Mennyi kaland, mennyi varázslat, és mennyi tünemény.

Egyre távolabbról, egyre csendesebben hallatszott már csak a történet. Távol jártak a sárkányok, elaludtak már a manók, és megpihentek a vándorok is. Az olvasólámpa a sarokban sötétre kapcsolott, ajtó nyílt, majd csukódott.

A másik szobában pedig fény gyulladt. Nem a nagylámpa, hanem csak egy régi kislámpa a sarokban a fotel mellett, ott, ahol a televízió távirányítója várta már hogy valaki ma este is megnyomja. És aztán útjukra indultak a sárkányok.

Hópihe száll a
varázsló kalapjára,
sárkány elaludt

A szerző utószava

Neo meghökkent amikor az Orákulum cukorkával kínálta. Miért kérdezi tőle hogy kér-e, amikor valószínűleg tudja a választ. Valahogy így zajlott a filmben a párbeszéd:

- Cukorkát?
- Maga már tudja mit fogok felelni?
- Pocsék jós lennék ha nem tudnám.
- De ha már tudja a válaszat, akkor mégse én döntök.
- Nem azért jöttél ide hogy meg hozd a döntést. Azt már meg hoztad. Azért vagy itt, hogy megértsd a döntésed okát.

Nos, Kedves Olvasó, az hogy miért vagy itt (vagy bárhol máshol) és miért olvasod most ezt a kis haibun gyűjteményt, nem tudom. Hogy mi volt a döntéseid sorozatláncának az oka, azok amelyek elvezettek idáig, hogy most itt találkozzunk, nem tudom. Talán így kellett lennie. Talán Te döntöttél így, talán előre eldöntetett volt. Az is lehet hogy e kettő közül egyik sem igaz, de az is lehet hogy mindkettő egyszerre az. Nem tudom.

Bőven elég feladat számomra megfejteni a saját döntéseim okát. Ha mélyére megy az ember, rájöhet hogy nem is olyan könnyű kérdések ezek. Azonban hogy a kérdések roppant súlya ne nyomja túlságosan az ember vállát, érdemes könnyedén hozzállni. És talán ebben is segít az, ha néha kicsit lazít az ember, csak úgy a távolba mereng, a légzésére összpontosít, és csak figyel. Vagy figyelget. Csak úgy könnyedén, lazán. Belégzés, kilégzés. Cukorkát?